خلوت و خلأ

[محی‌الدین ابن عربی]

اصل خلوت از «خلأ» است که عالم از آن پدید آمد. خلوت بالاترین مقامات است و آن منزلی است که انسان آن را آباد می‌سازد و به ذات خویش پُرش می‌کند، به‌طوری که با وی در آن، غیری نمی‌گنجد، آن خلوت است و نسبت آن (خلوت) به او (تعالی) و نسبت او (تعالی) بدان (خلوت)، نسبت حق است به قلب بنده، آن قلبی که او را فراگرفته است.[۱]

❊❊❊

[پابلو بتنو]

خلوت از خانواده خلأ، و خلأ جایی است که در بالا و پایین آن هوا نیست، و جلوه‌های حق در خلوتی است که خالی از اندیشه‌های پریش باشد. خلوت آمادگی سالک برای استبراء و غبار روبی دلی است که خواهان شهود و امیدوار حضوری است که در انجمن برایش ممکن نیست. خلأ دل پیش‌نیاز دریافت موهبت‌های شهودی می‌باشد.

ایجاد مجدد حال توحید است. بازگشت به کانون سکوت و خالی و کاملاً پذیرا، بازگشت به کاواکی است که در آن آفرینش رخ می‌نماید. در آنجا امکان شهود جمال وحدت در کاواکِ دل میسر می‌شود.[۲]

❊❊❊

[یزدانپناه عسکری]

کانون خلوت، معرفت در خاموشی و منزلی برای تعقل قلب است.

---

۱ – فتوحات مکیه جلد هفتم ، شیخ محی‌الدین ابن عربی ، ترجمه ، تعلیق ، محمد خواجوی– تهران : انتشارات مولی، ۱۳۸۳ صفحه ۵۱

– [أصل الخلوة من" الخلاء" الذی وجد فیه العالم – الخلوة أعلی المقامات. و هی المنزل الذی یعمره الإنسان و یملؤه بذاته فلا یسع معه فیه غیره. فتلک الخلوة و نسبتها إلیه و نسبته إلیها (هی) نسبة الحق إلی قلب العبد" الذی وسعه".(محیی الدین بن عربی، فصوص الحکم، ۱جلد، دار إحیاء الکتب العربیة – قاهره، چاپ: اول، ۱۹۴۶ م. ج۱۳ ؛ ص ۳۵۳، ۳۵۴)]

۲ – جلوه‌های جمیل حق در خلوت ، و عزلت دل، پابلو بتنو، ترجمه سِسیلیا توینچ، ترجمه فارسی: حسین مریدی، این مقاله در همایش MIAS ارائه شد، که در اکتبر ۱۹۷۷ در برکلی در باره «خلوت» برگذار گردید. سخنرانی‌های سیسلیا در مجله انجمن محیی الدین ابن عربی و نیوزلترز Newsletters به چاپ رسیده‌اند. وی در اکسفورد، مراکش، بیروت و دمشق سخنرانی کرده است. چاپ دوباره آن با مجوز مؤلف است.